Я народився на площі Тридцятиріччя Народу серед службовців.

Батько – службовець, мати – службовиця, материна мати – службовка, сестра – службовиця, через що я до всього мусив доходити самотужки.

Коли родина перебралася з вулиці Генерал-Підполковника Лютого у провулок Юнацького Юрія, я дізнався, що мій непрямий родич є буржуазним французьким кухарем часів війни з гусарами, наполовину польської крові.

Додайте сюди селянську масу, рідних тварин, свійських та диких, співучі стебла і вийде чи не наймасніший у світі демократично-культурний компост.

Але одного разу за певних обставин мені відкрилося все: що Бог є, що не слід їсти м’яса, що я, немов Будда, завжди є і буду у вічному нині, і що моє "Я" не обмежується данним тілом службовця та мешканця вулиці Імені Роковин Вихідного Дня, а міцно сидить у моїх нащадках та предках, в той час, як вони, відповідно, сидять у мені.

Відтоді я переродився і став новою людиною. Втім стара людина зовсім не зникла, а лиш причаїлася, бо боротьба між новим та старим – це і є джерело мого розвитку.

Кожного ранку у всіх своїх тисячах перевтілень, які ланцюгом обіп’яли, ми прокидаємося. Якщо все гаразд і нічого не муляє, то нова людина каже: мамо! Якщо ж навпаки, то стара каже: бля!